

Sygn. akt II K 8/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : ---

po rozpoznaniu dnia 31 marca 2016 r. na posiedzeniu w Legionowie sprawy :

P. K. , syna J. i C. z d. W. , ur. (...) w W.

podejrzanego o to, że :

w okresie od 7 października 2015 roku do 21 października 2015 roku , działając w bliżej nieustalonym miejscu , a ujawnionym w miejscowości W. , gm. N. , pow. (...) , woj. (...) , w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , stosował wobec G. R. (1) i M. R. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia oraz zniszczenia mienia , w celu wymuszenia na w/wym. Zwrotu wierzytelności przysługującej M. N. od pracodawcy G. R. (1) w kwocie 2200 zł

to jest o czyn z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. Podejrzanego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy , polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

2. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od podejrzanego P. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) w tym opłatę w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt II K 8/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. N. – konkubina podejrzanego P. K. pracowała w firmie (...) której właścicielem jest G. R. (1) w okresie od marca 2015 roku do 05 października 2015 r.. M. N. nie otrzymała jednak z tego tytułu wynagrodzenia za wrzesień 2015 r. i za październik 2015 r. w łącznej kwocie 2200 zł .

W okresie w okresie od 07 października 2015 roku do 21 października 2015 roku podejrzany P. K. działając w bliżej nieustalonym miejscu , wysyłał ze swojego telefonu komórkowego o nr 500-288-619 (k. 38) do mieszkającego w miejscowości W. , gm. N. , pow. (...) , woj. (...) G. R. (1) na telefon komórkowy o nr 606-227-860 wiadomości tekstowe sms zawierające groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia oraz zniszczenia mienia wobec G. R. (1) i jego żony M. R. (k. 6 i k. 23) . Działanie podejrzanego P. K. miało na celu wymuszenie na G. R. (1) i M. R. zwrotu wierzytelności

przysługującej M. N. od pracodawcy G. R. (1) w kwocie 2200 zł . W wyniku działania podejrzanego P. K. M. N. otrzymała w listopadzie 2015 r. od G. R. (2) kwotę 600 zł tytułem zwrotu części zaległego wynagrodzenia .

P. K. ma ukończone 40 lata, jest kawalerem , ma utrzymaniu 1 dziecko, pracuje jako kierowca i uzyskuje dochód w wysokości 500 zł , był karany (k. 26) , nie był leczony się psychiatrycznie i odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnieniach podejrzanego P. K. (k. 58) , zeznań świadków : G. R. (1) (k. 2) , M. R. (k. 18 v) i M. N. (k. 49) , protokołu oględzin (k. 6 - 7 i k. 23 -24) , płyty CD (k. 33) , danych abonenta (k. 38) i karty karnej (k. 52) .

P. K. stanął pod zarzutem , iż w okresie od 7 października 2015 roku do 21 października 2015 roku , działając w bliżej nieustalonym miejscu , a ujawnionym w miejscowości W. , gm. N. , pow. (...) , woj. (...) , w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , stosował wobec G. R. (1) i M. R. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia oraz zniszczenia mienia , w celu wymuszenia na w/wym. zwrotu wierzytelności przysługującej M. N. od pracodawcy G. R. (1) w kwocie 2200 zł to jest o popełnienie czynu z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Podejrzany P. K. podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił iż jest konkubentem M. N. i pisał sms-y do G. R. (1) by ten zwrócił jej pieniądze z tytułu należnego wynagrodzenia za wrzesień i październik . Te sms-y miały skłonić G. R. (2) do zwrotu M. N. kwoty 1600 zł za wrzesień o 260 zł za październik . Następnie podejrzany P. K. złożył wniosek w trybie art. 335 k.p.k. (k. 58) .

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom podejrzanego P. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym . W tym zakresie wyjaśnienia podejrzanego P. K. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : G. R. (1) (k. 2) , M. R. (k. 18 v) i M. N. (k. 49) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Z wyjaśnień tych wynika wprost iż podejrzany P. K. popełnił zarzucany mu czyn z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : G. R. (1), M. R. i M. N. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z zeznań świadków G. R. (1) (k. 2) i M. R. (k. 18 v) wynika jakie wiadomości tekstowe sms otrzymywał w okresie od 07 października 2015 roku do 21 października 2015 roku G. R. (1) na swój telefon komórkowy nr 606-227-860 z numeru (...). Z zeznań tych świadków wynika iż osoba wysyłająca te wiadomości tekstowe sms żądała zwrotu przez G. R. (1) zaległego wynagrodzenia . Ponadto z zeznań świadka M. R. wynika iż mężczyzna ten żądał zwrotu M. N. zaległego wynagrodzenia . Świadek M. R. wskazała w swoich zeznaniach iż jej mąż G. R. (1) był winny M. N. kwotę 2200 zł z tytułu zaległego wynagrodzenia .

Natomiast z zeznań świadka M. N. wynika iż podejrzany P. K. jest jej konkubenta. Świadek ten podał iż pracowała w firmie (...) należącej do G. R. (1) w okresie od marca 2015 roku do 05 października 2015 r. i nie otrzymała jednak z tego tytułu wynagrodzenia za wrzesień 2015 r. i za październik 2015 r. . W związku z powyższym jej konkubent P. K. kontaktował się z G. R. (1) w tej sprawie . W wyniku tych działania podejrzanego P. K. otrzymała w listopadzie 2015 r. od G. R. (2) kwotę 600 zł tytułem zwrotu części zaległego wynagrodzenia (k. 49) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadków Ł. R. (k. 8 v) i A. M. (k. 28v) to nie pozostają one w związku z zarzutem postawionym podejrzanemu P. K. .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego

powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 191 § 1 k.k. kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Natomiast przepis art. 191 § 2 k.k. stanowi iż, jeżeli sprawca działa w sposób określony w § 1 w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W treści przepisu art. 191 § 2 k.k. ustawodawca wprowadził zaostrzoną karalność za wymuszanie przy zastosowaniu przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej zwrotu wierzytelności. Jest to nowy typ przestępstwa, który stanowi reakcję na występujące w praktyce tego typu zachowanie przestępne i często brutalne jego formy. Podmiotem tego przestępstwa może być nie tylko dłużnik, lecz także osoba trzecia stosująca przemoc lub groźbę w celu „wygzekwowania” wierzytelności należnej osobie trzeciej (najczęściej „zlecającej” to zadanie za odpowiednią opłatą) (za Andrzej Marek Komentarz do art.191 Kodeksu karnego). Typ kwalifikowany zmuszania opisany w art. 191 § 2 k.k. polega na tym, że sprawca działa w sposób określony w art. 191 § 1 k.k. (tzn. stosując przemoc lub groźbę bezprawną) w celu zmuszenia innej osoby do zwrotu wierzytelności (tzn. swoistego prawa podmiotowego, które w stosunku zobowiązaniowym przysługuje wierzycielowi). Jak każde prawo podmiotowe - także wierzytelność służy podmiotowi do zaspokojenia jego interesów (które zazwyczaj przybierają w stosunkach zobowiązaniowych charakter majątkowy). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 5 marca 2003 r. (III KKN 195/01, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 55): „Dla wypełnienia znamion przestępstwa stosowania przemocy lub groźby bezprawnej w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności (jak ujmuje to przepis art. 191 § 2 k.k.) wystarczy subiektywne przekonanie sprawcy, że wierzytelność faktycznie istnieje, a osoba, wobec której stosuje wymienione w art. 191 § 1 k.k. środki, choćby pośrednio, jest tą osobą, która ma zdolność (możliwość, obowiązek itp.) spełnienia świadczenia, tzn. wydania rzeczy, zwrotu pieniędzy, zapłaty odsetek itp.”. Przystępstwo określone w art. 191 § 2 k.k. ma charakter powszechny, formalny i umyślny (w grę wchodzi jedynie dolus coloratus). „Dla rozpoznania strony podmiotowej przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. rozstrzygające znaczenie ma to tylko, czy sprawca wymuszający zwrot świadczenia działa w takim celu ze świadomością, że na podstawie obowiązującego prawa przysługuje mu (lub osobie, na rzecz której działa) wierzytelność, a więc że dłużnik jest zobowiązany do świadczenia” (pro wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2004 r., V KK 282/04, Orz. Prok. i Pr. 2005, nr 5, poz. 2) (za Marek Mozgawa (red.), Magdalena Budyn-Kulik, Patrycja Kozłowska-Kalisz, Marek Kulik Komentarz do art.191 Kodeksu karnego).

Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k., przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to „krótkie odstępy czasu” między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 d.k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. Oznacza to, że z góry powzięty zamiar musi się odnosić do poszczególnych zachowań składających się na przestępstwo ciągle (w klasycznym ujęciu jest to popełnienie przestępstwa „na raty”). Nie może to być tzw. zamiar ogólny albo odnawiany pod wpływem trwałej czy powtarzającej się sposobności (por. A. Wąsek, w: O. Górniok i in., Komentarz, t. I, s. 188; P. Kardas, w: A. Zoll (red.), Komentarz 1, s.279). Przyjmuje się, że czasem popełnienia przestępstwa ciągłego jest okres obejmujący powtarzające się zachowania, z tym że skutki prawne (np. początek biegu przedawnienia) należy liczyć od ostatniego zachowania wchodzącego w jego skład, co rzecz jasna dotyczy działania; w wypadku zaniechania tym punktem czasowym będzie ostatni moment, w którym sprawca mógł wykonać ciążący na nim obowiązek, ale tego nie uczynił. (za Komentarz do art. 12 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

W powyższej sprawie oskarżony P. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. albowiem, w okresie od 07 października 2015 roku do 21 października 2015 roku, działając w bliżej nieustalonym miejscu, a ujawnionym w miejscowości W., gm. N., pow. (...), woj. (...), w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stosował wobec G. R. (1) i M. R. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia oraz zniszczenia mienia wysyłając wiadomości tekstowe sms na telefon komórkowy G. R. (1). Działanie podejrzanego P. K. miało na celu wymuszenia na G. R. (1) i M. R. zwrotu wierzytelności przysługującej M. N. od pracodawcy G. R. (1) w kwocie 2200 zł.

Należy podnieść iż podmiotem przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. może być nie tylko dłużnik, lecz także osoba trzecia stosująca przemoc lub groźbę w celu „wyegzekwowania” wierzytelności należnej osobie trzeciej jak było w przedmiotowej sytuacji. Działanie oskarżonego miało bowiem na celu wyegzekwowanie wierzytelności w kwocie 2200 zł dla M. N.. Należy podnieść iż na G. R. (1) ciążył obowiązek spełnienia tego świadczenia wobec M. N. co wynika wprost z zeznań świadków: G. R. (1) (k. 2), M. R. (k. 18 v) i M. N. (k. 49). Przystępstwo z art. 191 § 2 k.k. ma charakter kierunkowy, jego znamieniem jest działanie „w celu” zmuszenia innej osoby do określonego zachowania się. W powyższej sprawie zachowanie podejrzanego P. K. spełniło te przesłanki.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego P. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie budzą wątpliwości.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez podejrzanego P. K. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez niego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Podejrzanym P. K. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest wolności w sferze swobody podejmowania i realizacji decyzji woli.

Ponadto okolicznością obciążającą jest fakt iż podejrzanym P. K. był karany (k. 52).

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych okoliczności łagodzących wobec podejrzanego P. K..

Orzekając o karze Sąd wymierzył podejrzanemu P. K. na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie.

Orzeczone wobec podejrzanego P. K. kara ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec podejrzanego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) Sąd zasądził od podejrzanego P. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) w tym opłatę w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.